

РЕШЕНИЕ

№ 4853

гр. София, 15.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **13871** по описа за **2012** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба, подадена от Комисия за финансов надзор (КФН), срещу решение без номер от 12.11.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 93 състав, по н.а.х.д. № 11256/2011 г. С решението е отменено Наказателно постановление (НП) № Р-10-351/28.03.2011 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на ЗАД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 000,00 (хиляда) лв. за констатирано административно нарушение по чл. 317а, ал. 3 от Кодекса за застраховането (КЗ).

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка поради нарушение на материалния закон – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК). Поддържа се, че неправилно съдебният състав на СРС е приел, че е допуснато съществено нарушение на чл. 42, т. 3, т. 4 и т. 5, респективно чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Излагат се съображения за неправилност на доводите на СРС, че чл. 317а, ал. 3 от КЗ не формулира задължително правило за поведение, а изцяло препраща към чл. 294 от КЗ; както и че ЗАД [фирма] не може да

бъде субект на нарушението по чл. 317а от КЗ и че административнонаказващият орган неправилно е определил датата на нарушението. Развиват се подробни аргументи в подкрепа на тези касационни доводи. Моли се за отмяна на решението на СРС и постановяването на решение, с което да бъде потвърдено обжалваното НП.

В съдебното заседание касаторът се представлява от юрисконсулт М., която от негово име поддържа касационната жалба по съображенията, изложени в нея. Моли отмяната на обжалваното решение и постановяване на друго, с което спорното НП да бъде потвърдено.

Ответникът не се представлява в съдебно заседание пред касационната инстанция. В представен отговор на касационната жалба моли да бъде отхвърлена, а решението на СРС да бъде оставено в сила като законосъобразно и правилно.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведеното касационно основание и доводите на страните, Административен съд София – град, VII касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № № Р-10-351 от 28.03.2011 г. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 от ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото доказателства и доказателствени средства въззивният съд е възприел за установена фактическата обстановка, описана в АУАН. Направил е извод, че при съществени нарушения на процесуални правила и в противоречие с материалния закон е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЗАД [фирма] за процесното административно нарушение и е отменил обжалваното пред него НП.

Административен съд София - град, VII касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от районния съд съдебно решение е правилно и законосъобразно. Не е налице наведеното касационно основание – нарушение на закона. Процесуалните права на дружеството-жалбоподател не са били ограничени и нарушени, а решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Ето защо, касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила по следните допълващи съображения:

Съгласно чл. 294, ал. 1, във вр. с ал. 4 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "Гражданска отговорност" (ГО) на автомобилистите в Република Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Комисията за финансов надзор ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица.

Санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3, във вр. с ал. 1 и ал. 2 от КЗ предвижда, че когато информацията за сключването на застрахователен договор по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите е представена със закъснение, по-голямо от това по ал. 1 – след 45-тия ден или по ал. 2 – след 60-тия ден, ако договорът е сключен в периода 15.12. – 15.02., се налагат наказанията по чл. 319 от КЗ – тоест, имуществена санкция от 1 000,00 до 20 000,00 лв. - за юридическо лице. При повторност наказанието е от 2 000,00 до 40 000,00 лв.

Съдът намира, че в спорното НП липсва изчерпателно описание на нарушенията, на обстоятелствата, при които са извършени и на доказателствата, които ги потвърждават. Видно от съобразителната част на спорното НП, АНО е приел, че застрахователното дружество е представило в КФН информация за сключени застрахователни договори по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по реда на чл. 294, ал. 4, във вр. с ал. 1 от КЗ в периода след 46-тия ден, включително, от датата на тяхното сключване, с което е нарушило чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Така дадено описанието на вмененото на дружеството нарушение в посочената норма не е достатъчно ясно и не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. В своята диспозиция тя не съдържа правило за поведение, нарушението на което да обоснове законосъобразно налагане на административно наказание. Посочването на санкционната разпоредба на чл. 317а, ал. 3 от КЗ не е достатъчно, за да обоснове законосъобразно ангажиране на отговорността на дружеството. Задължението за предоставяне на информация в КФН в процесната хипотеза произтича от нормата на чл. 294, ал. 4 от КЗ, а сроковете за изпълнение на това задължение са регламентирани в ал. 1 на същата разпоредба. Член 294 не е посочен като нарушен от ЗАД [фирма], както в съставения АУАН, така и в издаденото въз основа на него НП. В последното двукратно е посочено, че дружеството е извършило нарушение на чл. 317а, ал. 3 от КЗ. Тази разпоредба, както по-горе се посочи, е санкционната норма и нейното посочване не може да замести необходимостта от посочването на законните разпоредби, които са били нарушени. Освен това, административнонаказващият орган е следвало да привърже посочената правна норма на чл. 317а, ал. 3 от КЗ към една от хипотезите по предходните две алинеи, поради препрещания ѝ характер, което не е сторено. Предвид така изложеното, съставът на касационния съд приема за обосновани и правилни изводите на въззивния съд, че при издаването на АУАН и НП са нарушени изискванията на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, които гарантират както правото на защита на нарушителя, така и съдебния контрол за законосъобразност на санкционния акт. Нарушаване на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение.

На следващо място, в спорния санкционен акт няма правилно посочена дата на извършване на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на ЗАД [фирма]. В АУАН и НП следва еднозначно да е посочена датата на извършване на нарушението (чл. 43, т. 3, предл. първо от ЗАНН и чл. 57, ал. 1, т. 5, предл. второ от ЗАНН). Видно от процесните АУАН и НП като такава е посочена 03.08.2010 г. Тоест, АНО е приел, че датата на извършване на нарушението е тази, на която е подадена информацията за сключения договор в КФН, което е незаконосъобразно. За дата на извършване на твърдяното нарушение е следвало да се приеме тази, на която е изтекъл срокът за представянето на информацията в КФН. Вярно е, че процесното нарушение се осъществява чрез бездействие. Макар и да има

продължителен характер, поради своето естество, нарушението чрез бездействие има начален и краен момент. Затова денят, в който е изтекъл предвиденият в КЗ срок за представяне на информацията е денят, който е следвало да бъде посочен в АУАН и НП като дата на извършване на нарушението. Неспазването на чл. 42, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН е винаги съществено нарушение в административно-наказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на административно-наказаното лице. Също така прави невъзможно упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл. 59 - чл. 63 от ЗАНН следва да установява съществуването или несъществуването на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие на жалбоподателя със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. Установяването в хода на съдебното производство на съществуването или несъществуването на описаното в НП административно нарушение предпоставя индивидуализацията на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл. 57 от ЗАНН, което в настоящия случай не е направено. Отделно от това, констатираното нарушение пречи да се определи началният момент, от който започват за тежат сроковете по чл. 34 от ЗАНН и абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

По гореизложените съображения, касационната инстанция намира, че решението на СРС, предмет на касационен контрол, е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Ето защо и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, VII касационен състав, след съвещание,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 12.11.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 93 състав по н.а.х.д. № 11256/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.